

og mosbegroede Tag fortryllede Sindet som en Aabenbarelse fra Eventyrets Land.

Her boede den gamle 80-aarige Pastor Momme, som ligeledes var et ærværdigt Minde om en Tid, der nu syntes at tilhøre de underfulde Sagn. Den lille, dværgagtige Mand med den sorte Fløjls Kalot, de lange, sølvhvide Nakkekrokker og hele det øvrige gammeldags Folkehyrde-Præg lignede en Eventyr-Skikkelse, naar han sad ude i sin store, grønne Have, ensomt drømmende i Skyggen af et knudret Træ. Det var nu ogsaa snart et halvt Aarhundrede, siden Pastor Momme holdt sit Indtog her i Sandinge Menighed. Ældre Folk kunde endnu huske det og fortælle derom. Først var det sket, at den gamle Pastor Jerrild en Morgen fandtes død under Lampen inde i sit tilrøgede Gavlkammer, hvor han havde siddet begravet mellem sine Portvinsflasker i mere end en Menneskealder. Datidens Sandinge-Bønder havde stille baaret deres Sjælehyrde til Jorden; og da de havde faaet sagt, at nu laa han der, hvor han havde det bedst, vendte de uforstyrrede tilbage til deres daglige Dont. Men en Dag, et Par Maaneder derefter, drog et mærkeligt Optog ned fra Bakkerne i Syd. Forrest svinglede to Top-Læs Flyttegods, og bagefter kom en gammel Hyrekaret med store og smaa Hoveder kiggende ud af Vinduerne. Oppe hos Kusken sad yderligere to Dreng, der holdt et udfoldet Flag imellem sig; og alle raabte de Hurra foran ethvert Hus, de rullede forbi. Ude i Engene stod de gamle, sindige Sandinge-Bønder og stirrede — med Øjnene fulde af Forbavselse. Og da Toget ved Indkørslen til Byen brød ud i et tredobbelt Hurraraab og derpaa under Afsyngelse af „Danmark dejligst Vang og Vænge“ drejede ind i den tomme Præstegaard, saae de betænkeligt til hinanden over Grøfterne. Der forløb da ogsaa baade Aar og Dag, før de forligede sig med den lille livlige Præst — „Abekattepræsten“, som de i Begyndelsen rent ud kaldte